

ပိုလာလင်းထဲ

ရွှေမာဠားနဲ့အချစ်ခံရဲ

(၁)

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပိန်းပိတ်မှောင်နေသည် ။ ပဲ့တင်သံတို့ ဖြင့် ညံ့စီးနေသော ဂီတ တီးလုံးသံ၊ စကားပြောသံတွေကို ပွင့်ဆက်သဲ့သဲ့ ကြားနေရသည် ။

အလွန် လေးလံနေသော မျက်ခွံတွေကို တအားပင့်ပြီး ဘေးမှ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည် ။ မရပါ။ အလွန်လေးလံသော အလေးကြီးတွေ မျက်ကွင်းအိမ်ပေါ် ဖိထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည် ။

ပွင့်ဆက်ထံမှ ညည်းသံသဲ့သဲ့လေး ထွက်လာသည် ။ ဒုတိယအကြိမ် ပွင့်ဆက် မျက်ခွံကိုအားယူ၍ ပင့်လိုက်ပါသည် ။ လှုပ်ရှားနေသော ဝိုးတဝါးမြင်ကွင်းကို တွေ့ရသည် ။ မျက်လုံးထဲမှာ ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်ပါ။ အာရုံစိုက်ကြည့်လေ ခေါင်းက မူး လာလေမို့ ပွင့်မိသောမျက်နှာကို မြန်မြန်ပိတ်ချ လိုက်ရသည် ။

အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လောက်အောင် မူးမိုက်သော ဝေဒနာကို ပွင့်ဆက် ခံစားနေရပါသည် ။ သူမ၏ နားထဲသို့ စကားပြောသံ၊ သီချင်းသံ၊ တူရိယာအသံတွေက ဝင်လာလိုက် ထွက်သွားလိုက်နှင့် ပီပီပြင်ပြင် မရှိပါ။

အသိစိတ်တွေ ပွင့်ဆက်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ ရုတ်တရက်ထွက်ပြေးသွားလိုက် ပြန်ရောက်လာလိုက်နှင့် ဖြစ်နေသည် ။ သူမ၏ ကိုယ်နှင့် သူမ၏ အသိစိတ်တွေ ထိထိမိမိတွေ့ထိတော့မှ ပွင့်ဆက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့

လာမိသည် ။ သူမ၏ ဘေးပတ်လည်ကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်တော့ တိတ်ဆိတ်နေသောပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရမိသည် ။

‘ ဟင် ... ငါဘယ်လို ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်နေတာလဲ ’

ရုပ်ရှင်ကားကလည်း ပြီးစီးသွားပြီမို့ ပရိသတ်တွေအလို့လျှို့ ထွက်ကုန်ကြပြီ။ အထူးတန်းမှာ အေးစိမ့်တုန်ခိုက်စွာ ပွင့်ဆက် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေပါသည် ။

ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ပွင့်ဆက် ထရပ်လိုက်သည် ။

‘ အား ’

ခေါင်းထဲတွင် မူးခနဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွား၍ ခုံပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ရသည် ။ ဖိုလှိုက်သောရင်ကို တည်ငြိမ်အောင် ပွင့်ဆက် ကြိုးစားနေရပါသည် ။ ဆယ်မိနစ်ခန့် နေသောအခါ၊ ပွင့်ဆက် ခေါင်းထဲက မူးမိုက်ခြင်းက လျော့နည်းသွားသည် ။

လေးလံနေသော မျက်ခွံတွေကိုပင့်၍ ကြည့်လိုက်သည် ။ ပထမ မှုန်ဝါးနေသည် ။ တဖြည်းဖြည်း အမြင်က ကြည်လင်လာသည် ။

‘ ဟင် ’

သူမအား စိုက်ကြည့်နေသော ရုံစောင့်အဘိုးကြီးအား တွေ့လိုက်ရသည် ။

‘ မိန်းကလေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ’

ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံလုံး မီးတွေ ထိန်ထိန် ညီးနေသည် ကို တွေ့ရသည် ။ သူမအား ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်နေသော ရုံစောင့်အား မှ င်တက်မိစွာနှင့် ပွင့်ဆက် ကြည့်နေမိသည် ။ ပွင့်ဆက် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်

လောက်အောင် ပါးစပ်ကအာစေးထည့်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ။

‘ ရုပ်ရှင်ပြီးတာ ကြာပြီ၊ နောက်ထပ် ပွဲစတော့မယ် မိန်းကလေး ’

‘ ဟုတ်ကဲ့ ဦး ’

ပွင့်ဆက် ထိုင်ခုံမှ ထပြီး ပပဝင်းရုံအထူးတန်းမှ ဆင်းခဲ့သည်။ ။ လှေကားဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ကြေးမုံပြင်တွင် သူမ၏ ရုပ်သွင်က ဖြူဖျော့ညှိုးနွမ်းနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

‘ အို ... ’

ပွင့်ဆက်၏ မျက်ခုံးထူထူလေးနှစ်ဖက် ပင့်တက်သွားသည်။ ။ မျက်လုံးလေးပြူးပြီး ပါးစပ်လေးအဝိုင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ။ သူမ၏ အကြည့်တွေက မမှတ်မသုန် ဝတ်စားထားသော အဝတ်အစားဆီသို့ စူးစိုက်နေသည်။ ။ လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်မိပြန်သည်။ ။

‘ ဟင် ’

ပွင့်ဆက်၏ မျက်နှာလေး ပို၍ သွေးရောင် ကင်းသွားသည်။ ။ မျက်နှာက စက္ကူဖြူတစ်ချပ်လို ဖြူဖွေးသွားသည်။ ။

‘ ဒီအဝတ်အစားတွေနဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် ဘယ်လိုငါ့ဆီရောက်လာပါလိမ့် ’

ပွင့်ဆက် အပြေးအလွှား တွေးသော်လည်း အဖြေမပေါ်ဘဲ ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက် ရီဝေလာသည်။ ။

‘ မိန်းကလေး နေမကောင်းဘူးလား ’

နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသော ရံစောင့်ကြီးက ပွင့်ဆက်နား ကပ်ပြီးမေးသည်။ ။

‘ခေါင်းမူးလို့ ပါ ’

‘လာ ... လာ၊ ဒီမှာ ခဏထိုင် ’

လှေကားရင်းရှိ ထိုင်ခုံတွင် ရံစောင့်ကြီးက ဖေးမ ကူညီ၍ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ။

ပွင့်ဆက်က ကိုက်ခဲထုံကျည်နေသော ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

‘သိပ်မူးနေသလား ’

ပွင့်ဆက်က ခေါင်းလေးဆတ်ပြီး ညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

‘မထနဲ့ ထိုင်နေဦး ... ’

ရံစောင့်ကြီးက ကြင်နာသော မျက်နှာနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။ မျက်လုံးကို တင်းတင်းမှိတ်ပြီး ပွင့်ဆက်က အသက်ကို မှန်မှန်ရှူလိုက်သည်။ ။ ခေတ္တခဏကြာတော့ ပွင့်ဆက်မူးဝေသော ဝေဒနာ သက်သာသွားသည်။ ။

မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ရံစောင့်ကြီးက စိုးရိမ်စွာ သူမကို ငုံ့ကြည့်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

‘သက်သာရဲ့ လား ’

‘ဟုတ် ’

ရံစောင့်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး၊ သူမ ဘယ်ကဲ့သို့ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်လာရသည် ကို ပွင့်ဆက် သိလိုစိတ် ပြင်းပျလာသည်။ ။

‘ဦး ကျွန်မ ဘယ်လို ဒီရုံထဲရောက်လာရလဲဟင် ’

‘ဟေ ’

ရုံစောင့်ကြီးက အံ့ဩလွန်းသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူမကို ပါးစပ်အ
ဟောင်းသား ကြည့်နေသည်။ ။

‘ မင်း ဘယ်လို ရောက်လာသလဲ ဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင်ကမှ မသိရင်၊
ဦးက ဘယ်လိုသိမှာ လဲကွယ် ’

စိတ်မှ နှံ့ရဲ့ လားဟု မေး နေသကဲ့သို့ ရုံစောင့်ကြီး၏ အကြည့်တွေက
ပွင့်ဆက်ကို မေးနေသယောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

ဟုတ်သားပဲ၊ ပွင့်ဆက် သိပ်ဆန္ဒစောပြီး မေးလိုက်မိသည် ပဲ။

‘ ဟို ဒီလိုပါဦး၊ ရုပ်ရှင်လာကြည့်တော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း
လားဟင် ’

‘ အလိုဗျာ ’

ရုံစောင့်ကြီးထံမှ ထပ်၍ အာမေဍိတ်သံ ထွက်လာပြန်သည်။ ။

‘ မိန်းကလေးစိတ်တော့ ကောင်းပါတယ်နော် ’

သည် တစ်ခါ မအောင့်အည်းနိုင်၍ စိတ်ထဲရှိတာကို မေးလိုက်သည်။ ။

‘ ဦးရယ် ... ကျွန်မ စိတ်ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဘယ်
လိုရောက်လာတယ်ဆိုတာကို မမှတ်မိ နိုင်လွန်းလို့ ပါ ’

ပွင့်ဆက်၏ ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော အားငယ် ဝမ်းနည်းစိတ်
တွေက ဂယက်ရိုက်ပြီး မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကြည်တွေ စို့လာသည်။ ။

ရုံစောင့်ကြီးက အူကြောင်ကြောင် နိုင်လှသော ပွင့်ဆက်ကို စိတ်တိုမိ
ပေမဲ့၊ သူမ၏ တုန်လှုပ်နေသောပုံစံကို သနားကရုဏာ သက်မိသည်။ ။

‘ မင်းနဲ့ အတူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အမျိုးသား တစ်ယောက်
ပါလာတာပဲ ’

‘ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ခု ... သူကော’

‘ရုပ်ရှင်ပြီးတော့ ပြန်သွားမှာ ပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းကို ဘာလို့ ထားခဲ့ပါလိမ့်
,

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်မလည်း သိချင်လိုက်တာရှင်’

‘အိမ်ရောက်မှ ကောင်းကောင်း ရန်တွေ့လိုက်ပေါ့ကွာ’

‘အဲဒီလူကိုမှ မသိတာ၊ ဘယ်လိုရန်တွေ့လိုက်ရမှာ လဲရှင်’

စိတ်ပျက် အားလျော့စွာ ပွင့်ဆက်က ပြောလိုက်သည်။ ။ ပွင့်ဆက်၏ စကားကြောင့် ရုံစောင့်ကြီး၏ မျက်လုံး ပို၍ ပြူးဝိုင်းသွားသည်။ ။

ပွင့်ဆက်၏ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားသွားပါသည်။ ။ ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်လာ၍ ရုံစောင့်ကြီး ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်လေး ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ရုံစောင့်ကြီးက အံ့ဩသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ပွင့်ဆက်အား လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်ကို ကြည့်နေရသလို လိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

‘ထင်ချင်သလို ထင်ပစေ၊ ငါ့ကိုငါမှ ဘာဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်မှန်း မသိတာဘဲ’

ပွင့်ဆက်၏ ရင်ထဲမှ မကျေမနပ် စိတ်တွေက အားလုံးစုပြီး အလုံးလိုက် ရုံစောင့်ကြီးပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ။ ကားဂိတ်ဆီသို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လှမ်းလိုက်သည်။ ။

‘ပိုက်ဆံအိတ်ကလဲ ငါ့အိတ်မဟုတ်ပါလား’

ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကရင်ပတ်ဘူး၊ ဘီးနှင့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတို့ နှင့် ငွေအချို့ကို တွေ့ရသည်။ ။

‘ဟင် ... ငါ့ပစ္စည်းတွေလည်း မဟုတ်ပါလား’

ပိုက်ဆံအိတ်ကို မွှေနှောက်ရှာလိုက်သည်။ ။ ရုတ်တရက် ပွင့်ဆက်၏ မျက်နှာလေး ဝင်းသွားသည်။ ။

‘ ငါ့ရဲ့ အိမ်သော့လေးပါလား ’

ပိုက်ဆံအိတ် တစ်ခုလုံးမှာ သူမနှင့်ရင်းနှီးခဲ့တာဟူ၍ သည် သော့တစ်ချောင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ။

လေးဘီးတစ်စီးကို ငှားစီးပြီး သမိုင်းရှိ သူမ၏ နေအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ။ ကားပေါ်တွင် ငေးကြောင်ကြောင်လေး ပါလာသည်။ ။

‘ ဒီအဝတ်အစားတွေ ငါ့ကိုယ်ပေါ် ဘယ်လို ရောက်နေပါလိမ့် ’

အိမ်ကထွက်စဉ်ကဝတ်ခဲ့သော ပါတိတ်အနီဝမ်းဆက်အစား ယခု သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဘီဘဲလ်လီမွှော်ရောင်ဝတ်စုံက နေရာယူနေသည်။ ။ ထူထူမည်းမည်း မျက်ခုံးလေးနှစ်ခုကို အတွန့်ချိုးလိုက်ပြီး ဦးနှောက်ခြောက်အောင်ပင် စဉ်းစားပစ်လိုက်သည်။ ။ သို့သော် ဘာအဖြေကိုမှ မရပါ။

စဉ်းစားရလွန်း၍ ခေါင်းပင် ထုံထိုင်း၍ လာချေပြီ။ တင်းနေသော စိတ်တွေကို ဖြေလျှော့လိုက်မှ ခေါင်းထဲမှာ နေသာထိုင်သာ ရှိလာသည်။ ။ သမိုင်း ကျိုက်ဝိုင်းဘုရားလမ်းဘက်သို့ ကားက ချိုးဝင်ခဲ့ပြီ။

‘ ဘယ်နားမောင်းရမှာ လဲ ကလေးမ ’

ကားမောင်းသမားက သူမကိုဲ့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ။

‘ ဟိုရှေ့နားက ခြံမှာ ရပ်ပေးပါ ’

ဝါးကပ်တွေကာထားသော ပေလေးဆယ်ခန့်ရှိ ခြံရှေ့တွင် ကားကို ရပ်ခိုင်းသည်။ ။ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးပြီး ခြံထဲဝင်ခဲ့သည်။ ။

အိမ်ရှေ့တံခါးမှ သော့ခလောက်ကိုဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ ။

‘ ဟင် ’

အိမ်ထဲတွင် ဖုန်တွေလိမ်းကျံ နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

‘ မနက်ကပဲ တံမြက်စည်းလဲ့ခဲ့တာ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် ’

စားပွဲကို သွားကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော ဖုံတွေ
ကို တွေ့ရှိရသည်။ ။

‘ တစ်အိမ်လုံး ဖုန်တွေချည်းပါပဲလား ’

အိမ်တွင် ဖုန်တွေတအားထူနေသည် ကို စဉ်းစား၍ မရလောက်အောင်
င် ဖြစ်နေသည်။ ။

မီးဖိုဆောင်သို့ ပွင့်ဆက် ကူးခဲ့သည်။ ။ ထမင်းအိုးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်
သည်။ ။ သိုးနံ့တွေ လှိုင်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ ပွင့်ဆက်က ဟင်းအိုး
ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ငါးဟင်းမှာ အနံ့မခံနိုင်အောင် ပုပ်ဟောင်ပြီး
ပိုးကောင်တွေပင် ဖြစ်နေသည်။ ။

‘ ဟာ ’

မျက်လုံးလေး ပြူးဝိုင်းသွားပြီး ပွင့်ဆက်လွန်စွာ အံ့သြနေပါသည်။ ။

‘ မနက်က ချက်ခဲ့တဲ့ ဟင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ’

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ညည်းတွားလိုက်သည်။ ။

‘ ငါ စိတ်မှ နှံ့သေးရဲ့ လား ’

မိမိကိုယ်ကိုပင် သံသယဖြစ်မိသည်။ ။ အသေအချာချက်ထားခဲ့သော
ဟင်းတွေထမင်းတွေက တစ်မနက်တည်းနှင့် သည် လောက်သိုးစရာ အ
ကြောင်းမရှိဘဲ သိုးကုန်ကြပြီ။ ။ ပြီးတော့ မိမိကိုယ်ပေါ်တွင် ရှိသော အဝ

တ်အစားများ သည် လည်း သူမ၏ ကိုယ်ပိုင် အဝတ်အစားမဟုတ်။ ပွင့်
ဆက်မှာ သည် ဝတ်စုံ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးပါ။

ပွင့်ဆက်ရင်ထဲတွင် မရှင်းမလင်းကြီး ဖြစ်နေသည် ။ ဘာကိုမျှလည်း
စဉ်းစားတွေးတော၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ။ အခန်းတွင်းသို့
ဝင်ပြီး ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားတွေကို လဲလိုက်သည် ။

★

(၂)

ပွင့်ဆက်က ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး၊ ဝမ်းထဲက တကြုတ်ကြုတ် မြည်အောင် ဆာလောင်လာသဖြင့် သမိုင်းလမ်းဆုံသို့သွားရန် စိတ်ကူး လိုက်သည်။ ။

အိမ်ကို သော့ခတ်ပြီးထွက်ခဲ့သည်။ ။ စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ ကို ဝယ်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ ။ နေဝင်၍ မှောင်စပင် ပြုနေသည်။ ။

ပွင့်ဆက်သည် သူမ၏ ခြံရှေ့သို့ရောက်တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသော အိမ်နီးနားချင်း ဒေါ်မိုးဆိုသူကို တွေ့ရသည်။ ။ ပွင့်ဆက်ကိုမြင်လိုက်သည် နှင့် ဒေါ်မိုးက အပြေးအလွှား သူမနားသို့ ရောက်လာသည်။ ။

‘ ပွင့်ဆက်ရယ် ခရီးသွားမယ်ဆိုလဲ၊ ပြောသွားရောပေါ့၊ ဒေါ်မိုးမှာ ဖြင့် ဆယ်ရက်လုံးလုံး စိတ်ပူနေတာ ’

ပွင့်ဆက်က အံ့သြသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဒေါ်မိုးအား ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

‘ ခါတိုင်း ခရီးသွားခါနီး ဒေါ်မိုးကို နှုတ်ဆက် အိမ်အပ်ပြီး သွားနေကျ၊ ခု ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ် ’

ပွင့်ဆက်၏ ပြည့်ပြည့်ဝန်းဝန်း နှုတ်ခမ်းက ပွင့်ဟဟလေးဖြစ်နေသည်။ ။ ဒေါ်မိုးအား အူကြောင်ကြောင်လေး မှ င်တက်စွာ ကြည့်နေသည်။ ။

‘ ပွင့်ဆက် ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ ’

ဒေါ်မိုးက ပွင့်ဆက်အား၊ အားမလို အားမရဖြစ်ပြီး၊ လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်လှုပ်၍ မေးလိုက်သည်။ သတိလက်လွတ် ငေးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသော ပွင့်ဆက်ထံ အသိတရားက ချဉ်းကပ်လာသည်။

‘ ပွင့်ဆက် ဘယ်မှ မသွားပါဘူး ဒေါ်မိုးရယ် ’

ဒေါ်မိုး၏ မျက်ခုံးပြားပြားပါးပါးကြီး နှစ်စုံက မြင့်တက်သွားသည်။

‘ ဟင် ... ဘယ်မှ သာမသွားတယ်၊ ဆယ်ရက်လုံးလုံး အိမ်မပြန်ခဲ့တာကကော၊ ဘာသဘောလဲ ’

‘ ပွင့်ဆက် အိမ်ကထွက်သွားတာ တကယ်ဆယ်ရက်ဟုတ်လား ’

‘ဟောတော် ... ပွင့်ဆက် ညည်းလေး စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့ လား ...’

ဒေါ်မိုးက သံသယမျက်ဝန်းတွေနှင့် ပွင့်ဆက်အား ကြည့်နေသည်။ ပွင့်ဆက်ရင်ထဲမှ လည်း တွေးမရအောင် ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ရင်ထဲတွင် ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်ပြီး ဘယ်လို့ မှန်း မသိ။ ကြောက်စိတ်တွေ လွှမ်းမိုးလာသည်။ ရုတ်တရက် ညှိုးငယ်သွားသော ပွင့်ဆက်၏ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မိုးမတွေးတက်အောင်ပင် ဖြစ်နေသည်။

‘ ညည်း ငါ့ကို အတည်ပေါက်နဲ့ နောက်နေတာလားအေ ’

ဒေါ်မိုးအား ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ မချီသွားဖြလေးနှင့် ဒေါ်မိုးထင်နေသည့် အထင်ကို ဖိနင်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ ပွင့်ဆက် အရေးတကြီး ခရီးသွားနေလို့ ပါ ဒေါ်မိုးရယ် ’

‘ အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါအေ၊ ညည်းအူကြောင်ကြောင်လုပ်နေလို့ ငါ့ရင်

ထဲ ထိတ်သွားတာပဲ ’

‘ အဟင်း ’

ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုသလို ပွင့်ဆက်က ပျက်သွားသော အမူအရာကို အပြေးအလွှား ပြင်လိုက်သည်။ ။

‘ အညာကိုပဲလား ဘာကုန်တွေပါ ’

‘ စောက်ထည်တွေပဲ ဒေါ်မိုး၊ ဈေးကိုသွင်းခဲ့ပြီးပြီ ’

‘ ဪ ... ဟုတ်လား ’

စပ်စုနေသော ဒေါ်မိုးအား စကားဖြတ်ပြီး ပွင့်ဆက်က အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ ။ ပွင့်ဆက်က ဘွဲ့ရပြီး၊ အလုပ်မရသေးသဖြင့် သည် လိုပဲ အညာကုန်များကို ကူးပြီး ဝယ်သည်။ ။ ရန်ကုန်မှာ ပြန်၍ ဖောက်သည် သွင်းသည်။ ။

အမေအိုမုဆိုးမကြီး ဆုံးသွားကတည်းက ပွင့်ဆက်က အမေ၏ အမွေကိုဆက်ခံပြီး၊ ထိုသို့ပင် ကုန်ကူးခဲ့သည်။ ။ ဒြဲလေးဝင်းလေးနှင့် သစ်သားအိမ်လေးတစ်လုံးကို ပိုင်ဆိုင်သော တစ်ဦးတည်းသောသမီး ပွင့်ဆက်မှာ ၊ မိခင်မရှိသည့်နောက်ပိုင်း အဖော်မဲ့စွာ ဘဝကို ကြောင်းခဲ့ရသည်။ ။

အိမ်ထဲသို့ရောက်သည် နှင့် ပွင့်ဆက် နွမ်းခွေစွာ ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

‘ ဆယ်ရက်လုံးလုံး ငါဘယ်တွေရောက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့် ’

စိုးထိတ်စွာ တွေးမိသည်။ ။ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာအောင် ပွင့်ဆက်၏ စိတ်တွေက လှုပ်ရှားနေသည်။ ။

‘ အဲဒီ ဆယ်ရက်လုံးလုံးကို ငါဘာလို့ မမှတ်မိတာလဲ စဉ်းစားလို့ ပဲ မရပါလား ’

သူမ၏ အသိတွင် မှောင်အတိကျနေသော ထိုရက်များကိုတွေးမရတော့။ ပွင့်ဆက် ကြောက်လန့် အားငယ်လာမိသည် ။ မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေ့ဝဲ လာပြီး ထိတ်လန့်စွာ ငိုရှိုက်မိပါသည် ။

မှောင်မိုက်လွန်းသော လမိုက်ညများ ၊ မသိသောခရီးကို စမ်းတဝါးဝါးနှင့် စမ်းပြီးလျှောက်ရင်း ခရီးဆုံးအောင် ရောက်နိုင်ပေမဲ့၊ ပွင့်ဆက်ရဲ့ မှောင်မိုက်ရက်တွေကိုတော့ ဘယ်လိုမှ တွေးတော၍ မရပါ။

စောစောက ဝမ်းခေါင်းထဲတွင် ဆာနေသော ဟာနေသောစိတ်က ဘယ်သို့လွင့်ပြေးသွားမှန်း မသိတော့ပါ။ ပွင့်ဆက် တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့်နေသည် ။

ညဉ့်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း မှောင်မိုက်လာသည် ။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ပွင့်ဆက် လုံးဝ လှုပ်ရှားရန် မေ့လျော့နေသည် ။ အတွေးတွေဖြင့် ချာချာလည်ပြီး ဘဝင်ထဲမှာ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေသည် ။

ပွင့်ဆက်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည် ။ ညဉ့် မှောင်မိုက်လာသည် နှင့်အမျှ တိတ်ဆိတ်မှုက ပို၍ အရှိန်အဟုန် နှံ့ မြင့်လာသည် ။

တိတ်ဆိတ်မှုကို လူအများ ကြိုက်ကြသည် ။ အထူးသဖြင့် ဦးနောက်သုံး၍ လုပ်ရသောသူတွေ ပိုကြိုက်သည် ။ ပွင့်ဆက်လည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုကို ကြိုက်ခဲ့ပါသည် ။ လိုလားခဲ့ပါသည် ။ နားပူပူဆူဆူဆိုလျှင် ပွင့်ဆက် မနေတတ်ပါ။ ရင်ထဲမှာ ရော ဦးခေါင်းမှာ ပါ နောက်ကျိလာတတ်ပါသည် ။

ယခုတော့ ပွင့်ဆက် ခံယူချက်လေးက ပြောင်းပြန် ဖြစ်နေသည်။ ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု၏ နောက်မှာ ချောက်ချားစရာ ထိတ်လန့်စရာတွေပါ ဒွန်တွဲ ပါနေသည် ဟု ပွင့်ဆက် ထင်နေပါသည်။ ။ တစ်ဦးတည်း အဖော်မဲ့ပြီး ပွင့်ဆက် လွန်စွာမှ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေပါသည်။ ။

ဘာကို ကြောက်၍ ဘာကိုစိုးရိမ်၊ ဘာကို ထိတ်လန့်နေမှန်း မိမိဘာသာ အဖြေရှာ၍ မရပါ။ ။ ဝမ်းထဲတွင် ဟာပြီး ပို၍ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာသဖြင့် ဝယ်လာသော စားစရာ အနည်းငယ်ကို စားလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ။

အတွေးတွေဖြင့် အိပ်ဆက်ခြင်းငှာ မစွမ်းဆောင် နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။ ဘယ်လူး ညာလှိုမှီနှင့် ပွင့်ဆက် မှေးဆက်၍ မရအောင် ဖြစ်နေပါသည်။ ။

အတန်ကြာအောင် လူးလှိမ့်ပြီးမှ မှေးခနဲ ပွင့်ဆက် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။ အိပ်ပျော်သွားစဉ်မှာ ပဲ အိပ်မက်ဆိုးကြီး တစ်ခုကို ပွင့်ဆက် မြင်မက် မိပါသည်။ ။

‘အား’

အိပ်ရာမှ အလန့်တကြား ပွင့်ဆက် နိုးလာပါသည်။ ။ ချောက်ချားဖွယ် အိပ်မက်ကြောင့် ပွင့်ဆက်၏ အသက်ရှူသံတွေက မြန်နေပါသည်။ ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လည်း ချွေးတွေပြန်နေသည်။ ။

အိပ်မက်ဆိုးကြီးကြောင့် ပွင့်ဆက်၏ ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်တွေ ကြီးစိုးနေပါသည်။ ။ လှိုင်းထန်နေသော ပင်လယ်ပြင်လို သူမ၏ ရင်က နိမ့်တုန်မြင့်တုန် ဖြစ်နေသည်။ ။ တစ်ခန်းလုံး မှောင်မိုက်နေသည်။ ။ ထိုအမှောင်ကို အားယူကြည့်သည်။ ။ ဘာကိုမျှ မမြင်ပါ။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေပါသည်။ ။

အသက်ရှူလို့ ပင် မဝတော့သဖြင့် အိပ်ရာပေါ်မှ ကမူးရှူးထိုးထပြီး မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်ခန်းလုံး လင်းထိန်သွားမှ အသက်ရှူရ ချောင်လာသည်။

ခရီးတာဝေး ပြေးခဲ့ရသော သူတစ်ယောက်လို ပွင့်ဆက် တစ်ကိုယ်လုံး မောဟိုက် နှမ်းနယ်နေသည်။ ခြေကုန် လက်ပန်းကျသလို ဖြစ်နေ၍ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပွင့်ဆက် ပစ်လဲလိုက်သည်။

ချောက်ချားစရာအိပ်မက်ဆိုးက မျက်ဝန်းထဲမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေရသကဲ့သို့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကြီး ပေါ်နေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ပွင့်ဆက်သည် ဝေဒနာ တစ်စုံတစ်ရပ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံစား၍ ဤသို့ လူးလိုမ့်ခံစားနေသည် ကို ကြည့်ပြီး အင်္ကျီအနီနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သဘောကျစွာ ရယ်မောနေသည်။ ပွင့်ဆက်က ဒေါသဖြင့် ထိုအမျိုးသမီး၏ ခေါင်းကို ဒုတ်တိုတိုဖြင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရိုက်လိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးက ငြိမ်သက်စွာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲနေသည်။

‘ အိပ်မက်ထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါ သတ်နေလိုက်တာ ကြောက်စရာကြီး ’

ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထလာအောင်ပင် ပွင့်ဆက်ကြောက်နေပါသည်။

‘ ဟူး တော်ပါသေးရဲ့ ၊ အိပ်မက်မို့ ’

တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော သူမ၏ ကိုယ်ကို ကျုံး၍ အားယူပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ထခဲ့သည်။ သောက်ရေအေးအေး တစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။

ရင်ထဲတွင် အေးသွားသဖြင့် ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေမှုကလည်း လျော့ရဲသွားသည်။ ။

‘ အို ’

ရုတ်တရက် ပွင့်ဆက်မျက်လုံးပြူးကာ ပါးစပ်အပွင့်သွားသည်။ ။

‘ ကုန်ရောင်းထားတဲ့ ငွေတွေကော ’

အပြေးအလွှား ဦးနှောက်ထဲမှာ တွေးလိုက်သည်။ ။ ချက်ချင်းကိုပင် ပွင့်ဆက် သတိရလိုက်ပါသည်။ ။

‘ ဟိုနေ့က အိမ်ကထွက်တော့ ငါယူသွားခဲ့တာပဲ၊ ဒါဆို ... ဒါဆိုရင် ’

ပွင့်ဆက်၏ မျက်လုံးလေးပြူးလေရာမှ ပို၍ ပြူးဝိုင်းသွားသည်။ ။

‘ ဟင် ငါ့ငွေတွေ ဆုံးပါပေါ့လား ’

သူမ၏ အသိဉာဏ်တွင် ကွက်လပ်ဖြစ်နေသော ဆယ်ရက်နှင့်အတူ ငွေများ သည် လည်း ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီပေါ့။ ။

‘ အို ’

ပွင့်ဆက်၏ ဦးခေါင်းထဲ ချာချာလည်သွားသည်။ ။

‘ ရှိစုမဲ့စု ရင်းထားတဲ့ ငွေတွေ ကုန်ပြီပေါ့ ’

နှမြောတသ ယူကျုံးမရစွာနှင့် ပွင့်ဆက်ငိုလိုက်ပါသည်။ ။ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဘဝနှင့် ပွင့်ဆက် ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန်ပြီး ဝမ်းစာရေးကို ဖြေရှင်းနေရသော ပွင့်ဆက် ရှိသမျှ အတွင်းပစ္စည်းလေးတွေကို ထုခဲ့ပြီး စီးပွားရေးလုပ်နေသော ပွင့်ဆက် ရှေ့ရေးကိုတွေးပြီး ခေါင်းထဲမှာ မီးတောက်နေပါသည်။ ။

‘ အလုပ်လက်မဲ့ ငွေလက်မဲ့ ဖြစ်နေရပြီ မေမေရယ် ’

ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်သော မိခင်ကြီးကိုတမ်းတပြီး ပွင့်ဆက် ငိုလိုက်ပါသည်။ ။

မဖိတ်ခေါ်ရဘဲ သူမ၏ ဘဝထဲသို့ အကုသိုလ်တွေ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာသည် မို့ ပွင့်ဆက်ရင်တွေ ပူလောင်ကျွမ်းမြည့် နေရပါသည်။ ။

လက်ဝါးနှစ်ခုကြား မျက်နှာကိုညှပ်၊ မေးထောက်ပြီး ပွင့်ဆက်တွေ ငေးနေသည်။ ။ အိပ်စက်ခြင်းသည် သူမနှင့် ဘာမှ မဆိုင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ။ မိုးစင်စင်လင်းသည် အထိ ပွင့်ဆက် ငူငူငေါင်ငေါင်ကြီး ထိုင်နေလိုက်သည်။ ။

*

(၃)

လှုပ်ရှားချင်စိတ် လုံးဝဥသယုံမရှိသော်လည်း ပွင့်ဆက်မျက်နှာကို ထသစ်လိုက်ရသည်။ ။ ပြီးတော့ ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်သည်။ ။

ပရိယေသန ဝမ်းစာရေးအတွက် ဘာလုပ်ကိုင် စားရမည်ကို ပွင့်ဆက်တွေးနေသည်။ ။ လက်ထဲတွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရန် ငွေကမရှိတော့၊ ဘယ်လိုကစ၍ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိ၊ သည် အိမ်နှင့်ခြံကို ထုခွဲပြီး ရင်းနှီးရင်တော့ရပါရဲ့။ ။ သို့သော် မိဘတွေ၏ တစ်ခုတည်းသော အမွေအနှစ်၊ မိဘနှစ်ဦးစလုံး ခေါင်းချသွားသောနေအိမ်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပွင့်ဆက် ဆုံးရှုံး မခံနိုင်ပါ။

‘ ဟင်း ’

သက်ပြင်း ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ ။

‘ ငါ မြန်မြန်အလုပ်တစ်ခုကို ရှာမှ ဖြစ်တော့မယ် ’

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပွင့်ဆက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချလိုက်သည်။ ။

‘ ခက်လိုက်တာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်က ငါဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ လဲ မရပါလား ’

မျက်ခုံးလေးနှစ်ခုကို အတွန့်ချိုးပြီး ပွင့်ဆက် အတွေးနက်လိုက်ပြန်သည်။ ။

‘ အို ... ဒီလိုတွေးလို့ မရတိုင်း ထိုင်ပိုင်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ရမှာပဲ ’

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ပွင့်ဆက်၏ နှုတ်ခမ်း ပြည့်ပြည့်လေးနှစ်လွှာ တင်းခနဲစေ့သွားသည်။ ။ အလုပ်ရှာရန် အိမ်ပြင်ထွက်မှ ဖြစ်မှာ မို့ ပွင့်ဆက် အပြင်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ။

မှန်ရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး ပွင့်ဆက် အလုပ်ပြင်ရသည်။ ။ ယခင်ကလို ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး မရှိခဲ့သော သူမ၏ မျက်နှာလေးကို ကြေးမုံပြင်မှာ သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ မျက်လုံးအောက် မျက်ကွင်းလေးတွေ ညှိပြီး ခွက်ဝင်နေသည် ကို သတိထားမိသည်။ ။

သူမ၏ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ပြီး ဆက်တွေးမိပြန်သည်။ ။

‘ ငါ့မျက်နှာတွေ ချောင်သွားတယ်၊ ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်၊ ငါ့ကိုယ် ငါဘာဖြစ်မှန်းမသိတဲ့ အချိန်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့် ’

အတွေးနှင့်အတူ စိုးရိမ်စိတ်၊ ကြောင့်ကြစိတ်၊ ကြောက်စိတ်တွေက ပွင့်ဆက်၏ ရင်မှာ ကြီးစိုးလာသည်။ ။ ရင်ထဲ တဖျတ်ဖျတ်ခုန်လာသလို ပွင့်ဆက် ကိုယ်လေးလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ။

‘ ပွင့်ဆက်ရေ ’

‘ အား ’

အိမ်ရှေ့မှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ခေါ်လိုက်သော ဒေါ်မိုး၏ အသံ ကြောင့် ရုတ်တရက်ကြီး လန့်ပြီး အော်မိသည်။ ။

‘ ဟေ့ ပွင့်ဆက် ’

မထူးမချင်း ခေါ်နေသည့် ဒေါ်မိုးကို တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်လေး ပြန်ထူး
မိလိုက်ရသည်။ ။

‘လာပြီ ဒေါ်မိုး’

ထူးသံနှင့်အတူ အပြေးအလွှား တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ။

‘ဘာလဲဟင်၊ ဒေါ်မိုး’

‘ဈေးသွားမလို့၊ ဘာမှာ မလဲလို့’

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်မိုး အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည်။ ။ သည် လိုပါပဲ၊
ဒေါ်မိုးဈေးသွားတိုင်း ပွင့်ဆက်အား ဝင်မေးတတ်သည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ
ပွင့်ဆက် ဈေးမသွားနိုင်လျှင် ဒေါ်မိုးနှင့် ဈေးမှာ တတ်သည်။ ။

‘ခဏထိုင်ဦး ဒေါ်မိုးရယ်’

လေသံကပျော့ပျော့၊ လူကြည့်တော့လည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ
သော ပွင့်ဆက်ကို နားမလည်စွာနှင့် ဒေါ်မိုးက ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘ဘာလဲ ပွင့်ဆက်’

‘ဒေါ်မိုးရယ်၊ ပွင့်ဆက်ရဲ့ ရင်းထားတဲ့ ငွေတွေ တစ်ပြားမှ မရှိတော့
ဘူး’

‘ဟင် ညည်း ဘာလုပ်ပစ်လိုက်လဲ’

‘လူလိမ်ခံလိုက်ရပြီ’

မျက်ရည်လေးဝဲဝဲနှင့် စကားနည်းစေ၍ ပွင့်ဆက်က လူလိမ်ခံရသည်
ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။

‘အလိုတော် သူများ ညာတာကိုများ ဒီလိုပဲ ငုတ်တုတ်ခံရသလား ပွင့်
ဆက်နဲ့’

‘ လိုချင်လို့ လိမ်ညာယူသွားတာ၊ ပွင့်ဆက်က ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ ’

ပွင့်ဆက်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မပြောပြလို၍ ဒေါ်မိုးအား ခြုံငုံ၍ သာ ပြောလိုက်သည်။ စိတ်မသက်သာသော မျက်နှာကြီးနှင့် ဒေါ်မိုးက လွန်စွာညှိုးငယ်နေသော ပွင့်ဆက်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ အဲဒီတော့၊ ညည်းဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ ’

‘ အလုပ်တစ်ခုခုကို ရှာရတော့မှာ ပေါ့ ’

‘ အတွက်အချက်တွေ ဘာတွေ ပွင့်ဆက် ကောင်းကောင်း လုပ်တတ်လား ’

ဒေါ်မိုးကစူးစမ်းသောမျက်ဝန်းတွေနှင့် ပွင့်ဆက်အားကြည့်ပြီး မေးသည်။

‘ ရပါတယ် ဒေါ်မိုး၊ ဘာလို့ မေးတာလဲဟင် ’

‘ ငါ့အသိတစ်ယောက်က၊ စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်၊ အဲဒီမှာ ငွေသိမ်းစာရေး တစ်ယောက် လိုချင်တယ်လို့ ပြောသံကြားတယ် ’

ပွင့်ဆက်၏ မျက်ဝန်းလေး ရုတ်တရက် မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ ဒေါ်မိုးရယ်၊ အဲဒီလူဆီ ပွင့်ဆက်ကို ဒီနေ့ပဲ ခေါ်သွားပေးပါလားဟင် ’

‘ အေး ငါဈေးက ပြန် လာပြီးရင် ခေါ်သွားမယ် ’

ဒေါ်မိုးက ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ပွင့်ဆက်၏ အိမ်မှ ထွက်သွားသည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ဖြင့် ပွင့်ဆက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

‘ ဘာပြောပြော အရှုံးထဲက အမြတ်တစ်ခုထွက်အောင် ကြိုးစားရမှာ ’

မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် ဆုတ်ယုတ်ခဲ့သော အင်အားတွေ ပွင့်ဆက်၏ ရင်ထဲတွင် ပြန်လည် တက်ကြွလာပါသည်။ ။ အပြင်သွားရန် ပြင်ဆင်ပြီး၊ ပွင့်ဆက်က ဒေါ်မိုးလာအခေါ် စောင့်နေသည်။ ။

*

ဒေါ်မိုးနှင့်အတူ ရှစ်မိုင်ခွဲရှိ၊ ရွှေဟင်္သာ စားတော်ဆက်သို့ ပွင့်ဆက် ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ ကျယ်ဝန်းသောခြံထဲမှာ ရွှေဟင်္သာစားသောက်ဆိုင်က တည်ရှိနေပါသည်။ ။ နှစ်ထပ် ခေတ်မီစွာ ဆောက်ထားသော ကြက်ဥ နှစ်အရောင် အဆောက်အအုံကြီးက သားနားလှပါသည်။ ။

ပွင့်ဆက် တစ်ခါမှ သည် ဆိုင်တွင် လာစားသောက်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိပါ။ သို့ကြောင့် အပြင်ပန်းအလှနှင့်သာ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာရင်း ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။ ။

အတွင်းသို့ ဒေါ်မိုးနှင့်အတူ ဝင်သွားတော့ ခေတ်မီ လှပသော အတွင်းဘက် တန်ဆာဆင်မှုကို တွေ့ရသည်။ ။ အောက်ထပ်တွင် စားသောက်ခန်းကျယ်ကြီး ရှိသလို၊ အပေါ်ထပ်တွင် သီးသန့် အခန်းကြီးငယ်တို့ ရှိသည် ကို ပွင့်ဆက်တွေ့ရသည်။ ။

စားတော်ဆက်ပိုင်ရှင်က ပွင့်ဆက်အား စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး တော်တော်လေး စိတ်ကြိုက်တွေ့သည်။ ။ သို့သော် ချက်ချင်း အလုပ်မခန့်သေးဘဲ ငါးရက်ခန့်နေမှ လာရောက် စုံစမ်းရန် ပြောလိုက်သည်။ ။

စိတ်ပျက် အားငယ်စွာနှင့် ပွင့်ဆက် ရှစ်မိုင်ခွဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ။ သူမ၏ မျက်နှာ ညှိုးလျလျကိုမြင်ပြီး ဒေါ်မိုးထံသို့ပါ စိတ်ညစ်ခြင်း အငွေ့အသက်တွေ ကူးစက်သွားသည်။ ။

‘ သိပ်လည်း စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ အေ၊ သူပြောတဲ့ ရက်အထိ စောင့်ကြည့်ပါဦးဟယ် ’

စိတ်ပျက်နေသည့်ကြားက ဒေါ်မိုးက အားပေး ချွေးသိပ်လိုက်သည်။ ။

*

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ချက်စားချင်စိတ်မရှိ၍ နံနက်စာရော ညစာပါ ဝယ်စားလိုက်သည်။ ။ တွေဝေငေးမောရင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း မိုးချုပ်လာသည်။ ။

ပွင့်ဆက်က ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ ။ တစ်နေကုန် စိတ်မော လူမောနှင့် ပွင့်ဆက် အိပ်ရာထဲဝင်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။

ပွင့်ဆက် နှစ်နာရီကျော်မျှ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကြနေသော ပွင့်ဆက်ကို အိပ်မက်ဆိုးကြီးက ကြမ်းကြမ်းကြီး လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ ။

အိပ်မက်ထဲတွင် အင်္ကျီနီနီနှင့် ဖြူဖြူသေးသေး မိန်းကလေးက ပွင့်ဆက်အား အသားနာအောင် နှိပ်စက်နေသည်။ ။ ပွင့်ဆက် မချိမဆုံ ခံစားနေရသည် ကို သူက သဘောကျစွာ ရယ်မောနေသည်။ ။ ပွင့်ဆက်က ဒေါသ နာကြည်းစိတ်တွေနှင့် သူ့ကို စားတော့ ဝါးတော့မလို ပြန်ကြည့်သည်။ ။ ပြီးတော့ အနီးရှိ တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ထိုမိန်းကလေး၏ ခေါင်းကို ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရိုက်လိုက်သည်။ ။ ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာတွင် အရယ်တွေပျောက်ပြီး မချိမဆုံ ခံစားနေရသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ နောက်ဆုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုအမျိုးသမီး လဲကျ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ။

‘ အား ’

အလန့်တကြားအော်ပြီး ပွင့်ဆက် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသည်။ သူမ၏ ရင်တွေက တာဝေးပြေးနေသော အပြေးသမားလို ဖိုလှိုက် မောပန်းနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီး ချွေးပေါက်တွေ ပြိုင်ပြိုင်ကျပြီး မောဟိုက်တုန်ယင်နေသည်။

‘ ငါတကယ်ပဲ၊ ဟို အသိမှတ်ဉာဏ်မရှိတဲ့ ရက်တွေက လူသတ်ခဲ့သလား ’

ကြောက်လန့်စိတ်တွေနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးမိသည်။ ဘာအဖြေကိုမှ မရရှာပါ။

‘ အို ဘာမှ လဲ စဉ်းစားလို့ မရပါလား ’

စိုးကြောက်အားငယ်စိတ်တွေ သူ၏ ရင်မှာ ကြီးစိုးလာသည်။ သူ၏ ဝန်းကျင်မှာ မှောင်မိုက်ခြင်းက ကြီးစိုးနေ၍ ပိုပြီး ကြောက်စိတ်တွေ ပိုလာပါသည်။

အသက်ရှူသံတွေ ပို၍ ပြင်း လာပြီး ခေါင်းထဲတွင် မူးမိုက်မတတ် မှမ်းကျပ်လာသည်။ အိပ်ရာပေါ်က ကပျာကယာဆင်း ဖယောင်းတိုင်ငါးတိုင်အား မီးပွင့်ကို ထွန်းလိုက်သည်။

ပွင့်ဆက် အမှောင်ကို ယခင်က မကြောက်သော်လည်း ယခု အလွန်အမင်း ကြောက်နေပါသည်။ တိတ်ဆိတ်မှောင်မိုက်သောညသည် မကောင်းဆိုးရွားတွေဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည် ဟု ထင်မိသည်။ မှောင်မိုက်သောည အချိန်မှာ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ပြီး၊ ချွေးစေးတွေ တစ်ကိုယ်လုံးပြန်ပြီး ချောက်ချားနေရသည်။ အမှောင်သည် လွတ်လမ်းမရှိသော ထောင်ကြီးနှင့်တူနေသည်။

ပွင့်ဆက်က ချောက်ချားစိတ်တွေကို စုစည်း ထိန်းသိမ်းပြီး ရေအေး

အေးတစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်သည် ။ ပြန်လည်အိပ်ရန် ကြိုးစား
သော်လည်း ပွင့်ဆက် အိပ်စက်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည် ။

ချောက်ချားအားငယ်စွာနှင့် ပွင့်ဆက်က မျက်နှာကို
လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ငိုရှိုက်လိုက်မိပါတော့သည် ။

*